

Winther: Jeg vil tillade mig at gjøre den Henstilling til de ærede Forslagsstillere af de foreliggende Ændringsforslag, om de ikke skulde kunne finde sig bevægede til ikke at fastholde deres Forslag. Det forekommer mig, at der dog ved denne Lov opnaaes, at vi blive befriede for et Forhold, som i Særdeleshed har givet Anledning til Misforståelse paa de Steder, hvor det har været bragt til Anvendelse. Forslaget under Nr. 1 gaaer ud paa overhovedet at borttage Retten til Vortforpagtning, og dette kan jeg ikke Andet end billige; men saaledes som Sagen nu staaer, forekommer det mig at være urigtigt ikke at ville tage, hvad man i Dieblirket er vis paa at kunne faae, fordi vi ønske at faae endnu Mere. Ligesom dette Lovforslag først er fremkommet ved privat Initiativ og senere er optaget af Regjeringen, er der jo Intet til Hinder for, at noget Egnende i Fremtiden kan skee med Hensyn til et Lovforslag, der søger ogsaa at hæve den sidste Rest, som bliver tilbage af Vortforpagtningsmaaderne, nemlig for Fæstegodset. Landsthinget har vedtaget Lovforslaget, før det kom til os, og den for Tiden fungerende Indenrigsminister har ogsaa paa et tidligere Stadium udtalt sin Tiltrædelse til Forslaget. Dette Ministerium har nu vel trukket sig tilbage, men da det dog vedbliver at føre Forretningerne indtil videre, forekommer det mig, at vi have Udset til, at dette Lovforslag vil kunne komme igennem, dersom Folkethinget gaaer ind paa det, som det nu foreligger, og da jeg troer, at der har været god Grund til de Klager, som ere førte over Benyttelsen af den Ret, der habdes til Vortforpagtninger paa to Personers Levetid, antager jeg ogsaa, at det er det Rigtigste, at vi vedtage Lovforslaget, som borttager denne Ret for Fremtiden. Dette er en Henstilling i Almindelighed, som jeg tillader mig at gjøre, idet jeg dog skal bemærke, at der er flere af disse Forslag, for hvilke jeg under andre Forhold absolut vilde have stemt. Det følger naturligtvis af det, jeg har sagt, at jeg vilde have stemt for Forslaget under Nr. 1, og jeg vilde ligeledes have været imod den Bestemmelse i Lovforslaget, som gaaer ud paa, at der findes en Forhøielse Sted af Forpagtnings-

afgiften for de senere Aar. Der er saaledes flere Bestemmelser, som jeg giver de ærede Forslagsstillere fuldkommen Ret i, og som jeg under andre Forhold vilde have stemt for, men det forekommer mig, at man burde opsætte at faae dem gennemførte indtil et beleiligere Dieblif. Saar troer jeg ikke, at vi kunne faae Mere ud af denne Sag end det, som foreligger, og det er derfor, jeg gjør denne Henstilling til de ærede Forslagsstillere.

B. Christensen: Det forekommer mig, at vi ere i en meget uheldig Stilling med Hensyn til dette Lovforslag, forsaavidt som det er berammet til Foretagelse idag, og forsaavidt som den høitagede Indenrigsministers Stilling for Dieblirket idetmindste er en blot midlertidig. Dette Lovforslag maa efter det Udfald, Fæstesagen har faaet i det andet Thing, indeholde en særlig og næsten nødvendig Opfordring for os til med Omhyggelighed at vælge den Stilling, vi overhovedet vilde indtage i den Nr. Spørgsmaal, men hverken i den ene eller i den anden Henseende kunne vi med en Indenrigsminister, der kun er midlertidig, ret virksomt, forekommer det mig, forhandle Lovforslaget. Jeg for mit personlige Vedkommende erkender meget villig, at dette Lovforslag er undergaaet en Forbedring, og jeg gaaer saameget nødtigere imod det, som det har sit Udspring fra denne Forsamlings Initiativ og navnlig fra det ærede Medlem, som nu havde Ordet, og jeg tilstaaer villig og gjerne, at jeg finder, at det paa sin hele Vej har mødt en omhyggelig Behandling baade paa et andet Sted og fra den hidtilværende Indenrigsministers Side. Men det stiller sig dog for mig saa, at, dersom jeg skulde følge den Mening, jeg i dette Dieblif har kunnet høre mig, vilde der være god Anledning til at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1, hvorved man ganske affafer disse Contracter, men at afgjøre dette Spørgsmaal i dette Dieblif finder jeg stor Betænkelighed ved. Jeg kunde ønske at erfare, om der var noget til Hinder for, at vi udsatte denne Sags Behandling, indtil vor Stilling var bleven klarere overfor Regjeringen. Dersom dette kunde lade sig gjøre, og dersom der maatte være Stemning herfor i Thinget,